

Sikersorozat a -tv műsorán!

Vámpír- naplók

L. J. SMITH

ötlete alapján

Key Artwork © 2013 Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

finep
selection

A vadászok: Holdének

L. J. Smith

Vámpír- naplók 9.

A vadászok: Holdénekek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Kedves Naplóm!
Rettegek.

Dübörög a szívem, kiszáradt a szám, és remeg a kezem. Annyi mindennel szembenéztem már, és mindet túléltem: vámpírt, vérfarkast, fantomot. Pedig álmomban sem képzeltem volna, hogy léteznek. Most meg halálra vagyok rémülve. Miért?

Egyszerűen azért, mert elköltözöm itthonról.

És tudom, hogy ez teljesen, örülten nevetséges. Tulajdonképpen alig hagyom el az otthonom. Egyetemre megyek, mindössze pár órányira autóval ettől a szeretett háztól, ahol csecsemőkorom óta élek. Bonnie-val és Meredithszel fogok egy szobában lakni, a két legkedvesebb barátommal az egész világon. Ugyanabban a kollégiumban, csupán pár emelettel arrébb fog lakni az én drága Stefanom. A másik legjobb barátom, Matt is csak egy rövid sétára lesz tőlünk, a kampusz túlfelén. Még Damon is az egyetemhez közeli városban vett ki lakást.

Komolyan, csak akkor maradhatnék közelebb az otthonomhoz, ha egyáltalán ki sem költöznék ebből a házból. Micsoda egy gyáva nyúl vagyok! De úgy érzem, alighogy visszakaptam az otthonom – a családom, az életem –, azok után, hogy olyan sokáig számkivetett voltam, most hirtelen megint el kell hagynom.

Gondolom, részben azért félek, mert a nyár utolsó pár hete csodálatos volt. Minden mókát, amiről az elmúlt hónapoknak szólnia kellett volna – ha nem kellett volna megküzdenünk a kicunékkal, átkelnünk a Sötét Dimenzióba, legyőznünk az irigységfantomot, meg megélni az összes többi egyáltalán nem szórákozató eseményt, ami velünk történt –, belezsúfoltunk három isteni hétbe. Piknikeztünk, pizsamapartit tartottunk, úsztunk, vásárolgattunk. Elmentünk a megyei fesztiválra, ahol Matt nyert Bonnie-nak egy plüsstigris, és céklavörös lett, amikor Bonnie sikoltozva a nyakába ugrott. Még egy csókot is kaptam Stefantól az óriáskerék tetején, mintha csak egy átlagos srác lett volna, aki egy gyönyörű nyári estén megcsókolja a barátnőjét.

Annyira boldogok voltunk. Annyira normálisak, amilyenek, azt hittem, soha többé nem lehetünk.

Azt hiszem, pont ez ijeszt meg. Rettegek, hogy ez a néhány hét csak egy pompás, tündöklő közjáték volt, de most, hogy változnak a dolgok, ismét sötétség és iszonyat vár ránk. Ahogy Robert Frost írta abban a versben, amit múlt ősszel vettünk irodalomból: „Arany meg nem marad”. Az én életemben nem.*

Még Damon is...

Az előszobából felhallatszó lábdobogás elterelte Elena Gilbert figyelmét, lelassult a tolla. Az utolsó pár dobozra nézett, amik még itt-ott heverték a szobában. Biztosan Stefan és Damon jött meg érte.

Csakhogy be akarta fejezni a gondolatmenetét, szavakba önteni a legutóbbi aggodalmat, ami folyamatosan gyötörte ezekben a

* Robert Frost *Arany meg nem marad* c. verséből (*Nothing gold can stay*), N. Kiss Zsuzsa fordításának felhasználásával.

tökéletes hetekben. Visszahajolt a napló fölé, és gyorsabban írt, hogy papírra vethesse a gondolatait, mielőtt indulnia kellene.

Még Damon is megváltozott. Mióta legyőztük az irigységfantomot, azóta sokkal... kedvesebb. Nem csak hozzám, és nem csak Bonnie-hoz, akit kezdettől fogva kedvelt, hanem még Matthez és Meredithhez is. Még mindig rendkívül bosszantó és kiszámíthatatlan tud lenni – különben nem is Damon volna –, de már nem könyörtelen. Nem annyira, mint azelőtt.

Úgy tűnik, Stefannal végre megértik egymást. Tudják, hogy mindkettőjüket szeretem, mégsem hagyják, hogy a féltékenység közéjük álljon. Szoros a kapcsolatuk, most először látom őket igazi testvérként viselkedni. Kényes egyensúly alakult ki hármunk között, és egész nyáron kitartott. Most pedig aggódok, hogy egyetlen botlással tönkretelhetem, és hogy akárcsak az első szerelmük, Katherine, én is egymás ellen fordítom majd a fivéreket. És akkor aztán örökre elveszítjük Damont.

Judith néni felkiabált, türelmetlennek hangzott:

– E-le-na!

– Jövök! – kiáltott vissza a lány. Gyorsan leírt a naplójába még pár mondatot:

De akkor is, lehet, hogy ez az új élet csodálatos lesz. Talán rálelek mindenre, amit kerestem. Nem ragaszkodhatok örökké a középiskolához vagy az itthoni életemhez. És ki tudja? Talán ezúttal megmarad az arany.

– Elena! A sofőreid rád várnak!

Judith néni most már határozottan kezdett kiakadni. Ő maga akarta elvinni kocsival Elenát az iskolába. A lány azonban tudta, hogy sírás nélkül nem lenne képes elbúcsúzni a családjától, úgyhogy inkább megkérte Stefánt és Damont, hogy ők vigyék el. Kevésbé lesz kínos itthon elérzékenyülni, mintha a Dalcrestben állna neki itatni az egereket. Mivel Elena úgy döntött, hogy a Salvatore fivérekkel viteti el magát, Judith néni minden egyes apróság miatt a kezét tördelte: aggódott, hogy unokahúga egyetemi pályafutása nem fog tökéletesen indulni az ő jelenléte és felügyelete nélkül. A lány tudta, hogy a nagynénje csak szeretetből aggodalmaskodik.

Elena becsukta a kék bársonnyal borított naplót, és egy nyitott dobozba rakta. Felállt és az ajtóhoz indult, de mielőtt kinyitotta volna, megfordult, hogy még egyszer, utoljára szemügyre vegye a szobáját.

Olyan üres volt: kedvenc plakátjai eltűntek a falról, a polcról hiányzott a könyvek fele. Csak néhány ruha maradt a ruhásszekrényekben. A bútorok még a helyükön voltak. De most, hogy a legtöbb holmiját elcsomagolta, a helyiség inkább tűnt személytelen hotel-szobának, mint gyermekkorá meghitt menedékének.

Annyi minden történt itt. Elena emlékezett rá, hogy kislányként az ablak előtt ülő apjához bújt, aki mesét olvasott neki. Bonnie-val és Meredithszel – meg Caroline-nal, aki valaha szintén jó barátja volt – legalább száz estét töltöttek el itt: titkokat meséltek, tanultak, bulira készültek, vagy csak úgy együtt lógtak. Stefan megcsókolta itt egy nap, kora reggel, majd gyorsan eltűnt, mielőtt Judith néni bejött volna felkelteni őt. Emlékezett Damon gonosz, diadalittas mosolyára, amikor először behívta ide a vámpírt; mintha egymillió évvel ezelőtt történt volna. És a saját örömét is felidézte a közel-múltból, amikor egy sötét éjjelen Damon megjelent itt, pedig mind halottnak hitték.

Valaki bekopogott az ajtón, majd rögtön be is nyitott. Stefan állt a küszöbön, és Elenára meredt.

– Kész vagy? – kérdezte. – Kicsit aggódik a nagynénikéd. Attól tart, hogy nem lesz időd kipakolni a tájékoztató előtt, ha nem indulunk el.

Elena odalépett hozzá, és megölelte. Megérezte tisztaság- és erdőillatát, és a vállára hajtotta a fejét.

– Jövök már – mondta. – Csak, tudod, nehéz elbúcsúzni. Minden változik.

Stefan lehajtotta a fejét, és gyengéden megcsókolta.

– Tudom – mondta, és finoman végigfuttatta az ujját Elena alsó ajkán. – Leviszem ezeket a dobozokat, így kapsz még pár percet. Judith néni megkönnyebbül, ha látja, hogy bepakolok a teherautóba.

– Oké. Máris megyek!

Stefan kivitte a dobozokat a szobából, és a lány sóhajtva ismét körülnézett. Az ablakon még mindig az a kék, virágmintás függöny lógott, amit az édesanyja Elena kilencéves korában varrt. Emlékezett, ahogy az anyja átölelte, kicsit könnyes szemmel, miután ő közölte vele, hogy már túlságosan nagylány a micimackós függönyéhez.

Most Elenának is könny szökött a szemébe, és a füle mögé simította a haját, akárcsak az anyja tette mindig, ha mélyen eltűnődött. A lány nagyon fiatal volt még, amikor a szülei meghaltak. Ha életben maradtak volna, most talán barátnők lennének az anyjával, egyenrangú félként is ismernék egymást, nemcsak mint anya és lánya.

A szülei is a Dalcrest Egyetemre jártak. Sőt, ott ismerkedtek meg egymással. A földszinten, a zongorán díszelgett a diplomaosztójukon készült kép: talárban álltak a Dalcrest könyvtára előtt, a napsütötte gypen, nevetve, hihetetlenül fiatalon.

Talán a Dalcrestre járással Elena közelebb érezheti majd magát hozzájuk. Talán kicsit jobban megismerheti őket *emberként*, nem csak mint az anya és apa, akikre gyermekkorából emlékezett, s az egyetem neoklasszicista épületei és hatalmas, zöld pázsitjai között megtalálhatja elvesztett családját.

Igazából nem is elmegy. Hanem előrelép.

Elena határozottan felszegte a fejét, lekapcsolta a villanyt, és kiment a szobából.

A földszinten Judith néni, a férje, Robert, és Elena ötéves húga, Margaret. Mindhárman az előszobában várták; nézték, ahogy lejön a lépcsőn.

Judith néni természetesen aggodalmaskodott. Nem bírt megnyugodni; a kezét tördelte, a haját igazgatta, a fülbevalójával babrált.

– Elena – kérdezte homlokráncolva –, biztos, hogy bepakoltál mindent, amire szükséged van? Olyan sok mindent kell észben tartani.

A nagynénje nyilvánvaló idegessége megkönnyítette Elena számára, hogy biztatóan mosolyogjon, és megölelje. Judith néni magához szorította, egy pillanatra megnyugodott, és szipogott.

– Nagyon fogsz hiányozni, édesem.

– Te is nekem – felelte Elena, még jobban magához húzta a nagynénjét, és megremegett az ajka. Halkan felnevetett. – De vissza fogok jönni. Ha elfelejtek valamit, vagy ha honvágyam támad, máris rohanok haza egy hétvégére. Nem muszáj várnom hálaadásig.

Robert egyik lábáról a másikra állt mellettük, és a torkát köszöri. Elena elengedte Judith nénit, és a férfi felé fordult.

– Nézd, tudom, hogy az egyetemistáknak sok a kiadása – mondta Robert. – És nem akarjuk, hogy az anyagiak miatt kelljen aggódnod, ezért nyitottunk neked számlát az egyetemi boltban, de... –

Kinyitotta a tárcáját, és egy marék bankjegyet nyújtott Elenának.
– Hátha jól jön.

– Ó! – Elena meghatódott, és egy kicsit zavarba jött. – Köszönöm szépen, Robert, de igazán nincs rá szükségem.

A férfi esetlenül vállon veregette.

– Azt akarjuk, hogy meglegyen mindened, amire szükséged van – mondta határozottan. Elena hálásan rámosolygott, félbehajította a bankjegyeket, és zsebre dugta őket.

A Robert mellett álló Margaret csökönyösen bámult le a cipőjére. Elena letérdelt a kishúga elé, és megfogta a kezét.

– Margaret... – nógatta.

A kislány rámeresztette nagy kék szemét. Margaret elfintorodott, a fejét rázta, elhúzta a száját.

– Borzasztóan fogsz hiányozni, Meggie – mondta Elena, és magához szorította a kishúgát, miközben ismét könnybe lábadt a szeme. Margaret pitypangszerűen puha haja az arcához simult. – De hálaadásra hazajövök, te meg talán meglátogathatsz engem az egyetemen. Boldogan eldicsekednék a húgommal az új barátainknak.

Margaret nagyot nyelt.

– Nem akarom, hogy elmenj – mondta halk, gyászos hangon. – Mindig csak *elmész*.

– Jaj, édesem! – felelte Elena tehetetlenül, és még jobban magához ölelte. – De mindig visszajövök, nem igaz?

Összerezzent. Ismét eltöprengett, vajon mennyire emlékszik Margaret mindabból, ami *valójában* történt Fell's Churchben az elmúlt évben. Az Örök megígérték, hogy mindenkinek megváltoztatják az emlékeit azokról a sötét hónapokról, amelyekben a vámpírok, vérfarkasok és kicunék majdnem elpusztították a várost – miközben maga Elena meghalt, majd föltámadt –, de úgy tűnt, akadtak

kivételek. Caleb Smallwood mindenre emlékezett, és néha Margaret ártatlan arcán is különös, mindentudó kifejezés ült.

– Elena – szólt ismét Judith néni fojtott, síró hangon –, ideje indulnod!

A lány még egyszer megölelte a kishúgát, mielőtt elengedte volna.

– Na jó – mondta, miközben felállt, és felvette a táskáját. – Este telefonálok, és elmesélem, hogy sikerült a beköltözés.

Judith néni bólintott. Elena gyorsan adott neki még egy puszit, aztán megtörölte a szemét, és kinyitotta a bejárati ajtót.

Odakint olyan élesen tűzött a nap, hogy hunyorognia kellett. A Salvatore fivérek a Stefan bérelte teherautónak támaszkodtak, amelyre felpakolták Elena holmiját. Ahogy a lány előrelépett, mindketten felnéztek, és egyszerre rámosolyogtak.

Ó! Mindketten olyan vonzóak voltak, hogy Elena akárhányszor is látta már őket, még mindig megrendítőnek találta. Stefan, szeretett Stefanja, akinek levélzöld szeme ragyogott, ahogy meglátta őt, lélegzetelállító volt klasszikus arcélével és alsó ajkának édes, csokolivaló kis görbületével.

Damon pedig – szinte foszforeszkálóan sápadt bőrével, bársonyos fekete szemével és selymes hajával – egyszerre volt kecses és halálos. Sugárzó mosolya láttán Elenában mintha egy párduc nyújtózott és dorombolt volna, a párját felismerve.

Mindkét szempár szerelmesen, birtoklási vágygal figyelte.

Most már mindkét Salvatore fivér az övé volt. Mégis mihez kezdjen ezzel? A gondolatra a homlokát ráncolta, idegesen előregörnyedt a válla. Aztán tudatosan kisimította az arcvonásait, lehiggadt, és visszamosolygott a fivérekre. Jöjjön, aminek jönnie kell!

– Ideje indulnunk! – mondta, és a nap felé fordította az arcát.

Meredith erősen a bal hátsó kerék szelepére nyomta az abroncsnyomásmérőt, majd leolvasta az adatot. Megfelelő volt.

Mind a négy gumiban jó volt a keréknyomás. A fagyálló, a motorolaj és a sebességváltó olaja mind feltöltve, az akkumulátor vadonatúj, a gépkocsiemelő és a pótkerék állapota pedig kifogástalan. Tudhatta volna. A szüleihez nem illett volna, hogy otthon maradjanak a munkából aznap, amikor elindul az egyetemre, csak hogy elbúcsúztassák. Tudták, hogy Meredith nem igényel babusgatást, de kimutatták a szeretetüket: gondoskodtak az előkészületekről, meggyőződtek róla, hogy a lányuk biztonságban van, és semmi sem érheti felkészületlenül. Ugyanakkor persze a világért sem *szóltak* volna neki, hogy mindent ellenőriztek; azt akarták, hogy továbbra is óvja önmagát.

Most már semmi más dolga nem volt, csak elindulni. Pontosan ez az egy volt az, amit nem akart megtenni.

– Gyere velem! – mondta anélkül, hogy felnézett volna, és boszúsán hallotta az enyhe remegést a hangjában. – Csak pár hétre.

– Tudod, hogy nem lehet – felelte Alaric, és gyengéden megsimogatta a hátát. – Ha elkísérnélek, nem is akarnék visszajönni. Jobb lesz így. Kielvezheted az egyetem első néhány hetét, akár az összes

többi új diák, anélkül, hogy bárki visszatartana. Én pedig nemso-
kára meglátogatlak.

Meredith feléje fordult, Alaric is őt nézte. Összeszorította a szá-
ját, egy picikét elhúzta, és Meredith látta, hogy a férfinak ugyan-
olyan nehezére esik ismét elválni tőle, miután alig néhány hétig le-
hettek együtt, mint neki magának. Odahajolt Alarichez, és gyengé-
den megcsókolta.

– Jobb, mintha a Harvardra mentem volna – mormolta. – Sokkal
közelebb leszünk egymáshoz.

Ahogy a nyár véget ért, Meredith és Matt rádöbbsent: képtelenek
elhagyni a barátaikat, és egy másik államban járni egyetemre, ahogy
tervezték. Rengeteg mindenben mentek keresztül együtt, és sokkal
inkább akartak együtt is *maradni*, megvédeni egymást, mint akár-
hova máshová költözni.

Egyszer már majdnem elpusztult az otthonuk, mindössze azért
menekült meg, a családjukkal együtt, mert Elena megszarolta a
Mennyei Udvar bíróságát. *Képtelenek* voltak elhagyni a barátaikat.
Addig semmiképp sem voltak rá képesek, amíg egyedül ők szegül-
tek szembe a világban ólálkodó sötétséggel, amelyet szüntelen von-
zottak a Fell's Church körül húzódó Erő-vonalak. A Dalcrest elég
közel volt ahhoz, hogy azonnal visszatérhessenek, ha ismét veszély
fenyegetné a várost.

Muszáj volt megvédeniük az otthonukat.

Így hát Stefan felkereste a Dalcrest tanulmányi osztályát, és beve-
tette a vámpírmágiáját. Matt egyszeriben megkapta a futballjátékos-
ösztöndíjat a Dalcrestre, ám ehelyett még tavasszal a Kenti Egyete-
met választotta, Mereditht pedig nemcsak hogy várták gólyaként,
de a kampusz legjobb kollégiumában osztozhatott egy háromgyas

szobán Bonnie-val és Elenával. Kivételesen *előnyük* származott a természetfelettiből.

Meredithnek viszont ehhez fel kellett adnia pár álmát. Hogy a Harvardra járjon. Hogy maga mellett tudhassa Alaricet.

Megcsóválta a fejét. *Azok* az álmok úgysem fértek volna össze egymással. Alaric nem mehetett volna vele a Harvardra. A férfi úgy döntött, Fell's Churchben marad, hogy a város fennállása óta megessett természetfeletti dolgok eredetét kutassa. Szerencsére a Duke Egyetem hagyta, hogy bevegye ezt a paranormális jelenségekről írt doktori értekezésébe. Ráadásul így Alaric arra is figyelhetett, nem fenyegeti-e veszély a várost. Mindegy, hogy döntött Meredith, hova megy, mindenképp el kellett válniuk, de a Dalcrest legalább közel volt kocsival.

Alaric bőre enyhén lesült, arcát sárgásbarna szeplők pettyezték. Olyan közel hajolt Meredithhez, hogy a lány érezte lélegzete melegét.

– Mire gondolsz? – kérdezte halkán mormolva.

– A szeplőidre – felelte Meredith. – Lélegzetelállítóak. – Aztán mély levegőt vett, és elhúzódott. – Szeretlek – mondta, majd haddarva folytatta, mielőtt úrrá lett volna rajta a vágyódás: – Indulnom kell! – Felkapta az egyik bőröndöt, ami az autó mellett hevert, és a csomagtartóba lódította.

– Én is szeretlek – mondta Alaric, majd elkapta a kezét, egy pillanatra megszorította, és Meredith szemébe nézett. Aztán elengedte a kezét, berakta a csomagtartóba az utolsó bőröndöt, és lecsukta a fedelet.

Meredith megcsókolta, gyorsan és hevesen, majd sietve beült a volán mögé. Amint rendben elhelyezkedett, becsatolta az övét, és

beindította a motort, megengedte magának, hogy ismét Alaricre nézzon.

– Szial! – szólt ki a nyitott ablakon. – Este hívlak! Minden este.

Alaric bólintott. Szomorú volt a tekintete, de mosolygott, és búcsút intett Meredithnek.

A lány óvatosan tolatott ki a felhajtóról. Tíz óra tíz percre fogta a volánt, szemét az úton tartotta, egyenletesen lélegzett. Anélkül, hogy odanézett volna, tudta, hogy Alaric a felhajtón áll, és figyel, ahogy az autó eltűnik szem elől. Meredith összeszorította a száját. Sulez lány volt. Vámpírvadász, kitűnő tanuló, és minden helyzetben tökéletesen higgadt.

Nem volt miért sírnia; elvégre tudta, viszont fogja látni Alaricet. Hamarosan. De addig is igazi Sulezként fog viselkedni: készen áll, jöjjön bármi.

Elena *csodaszépnek* találta a Dalcrestet. Természetesen nem először járt itt. Bonnie-val és Meredithszel eljöttek ide egy kollégiumi bulira tizenegyedikben, amikor Meredith egy egyetemista sráccal járt. Ezenkívül halványan emlékezett rá, hogy a szülei elhozták egy öregdiákoknak és a családjuknak szervezett rendezvényre, még kisgyerekkorában.

Most azonban, hogy az egyetem tagja lett, most, hogy a következő négy évre az otthonává vált, minden másmilyennek tűnt.

– Egész puccos – jegyezte meg Damon, ahogy az autó begördült az egyetem bejáratán, az óriási, aranyozott kapuszárnyak között, majd György korabeli stílust utánozó épületek mellett hajtott el. – Mármost ahhoz képest, hogy amerikai.

– Hát, nem mind nőhetünk fel olasz palotában – felelte Elena szórakozottan; elvonta a figyelmét, hogy Damon combja az övéhez

simult. A teherautó első ülésén foglalt helyet, a két fivér között, és nem volt valami tágas a tér. Rém nehezeére esett koncentrálni így, hogy mindketten ilyen közel voltak hozzá.

Damon elhúzta a száját, és foghegyről odavetette Stefannak:

– Hát, ha már muszáj emberesdit játszanol, és *megint* suliba járnod, öcsikém, legalább nem a legrusnyább helyet választottad. A társaság pedig, természetesen, kárpótolni fog minden kellemetlenségért – tette hozzá gálánsan, egy pillantást vetve Elenára. – De én akkor is úgy vélem, hogy ez időpazarlás.

– Mégis itt vagy – felelte a lány.

– *Én* csak azért vagyok itt, hogy megóvjalak a bajtól – vágott vissza Damon.

– Nézd el a bátyámnak! – mondta Stefan Elenának könnyedén. – Ő ezt nem érti. Annak idején kihajították az egyetemről.

Damon felnevetett.

– De nagyon jól mulattam egyetemistaként – mondta. – Egy tehetsős diák mindenféle élvezetnek hódolhatott az egyetemen. Bár képzelem, hogy kissé megváltozott a helyzet azóta.

Elena tudta, hogy piszkálják egymást, de szócsatájukból eltűnt az azelőtti durva, keserű él. Damon a lány feje fölött gúnyosan, de kedvesen Stefanra mosolygott, öccse pedig lazán, nyugodtan fogta a kormányt.

Elena Stefan térdére tette a kezét, és megszorította. Damon teste megfeszült mellette, de amikor a lány ránézett, a férfi tekintete a szélvédőre szegeződött, arca közömbös volt. Elena elengedte Stefan térdét. Esze ágában sem volt kibillenteni a hármójuk között kialakult kényes egyensúlyt.

– Itt is volnánk – mondta Stefan, ahogy megálltak egy repkénnyel borított épület mellett. – Ez a Pruitt Kollégium.

A kollégium óriásinak tűnt: magas téglapépület, egyik oldalán toronnyal, ablakai csillogtak a délutáni napsütésben.

– Állítólag ez a legjobb kolesz az egyetemen – mondta Elena.

Damon kinyitotta a kocsiajtót, és kiugrott, majd megfordult, hogy hosszú pillantást vessen Stefanra.

– A legjobb kolesz, mi? Csak nem *magáncél* érdekében vetted be a meggyőző képességedet, ifjú Stefan? – A fejét csóválta. – Elzúlnak az erkölcsleid.

Stefan is kiszállt a maga oldalán, és megfordult, hogy udvariasan lesegítse Elenát.

– Lehet, hogy végre hatással vagy rám – mondta Damonnak, és ajka szinte vidám mosolyra húzódott. – Én a toronyban kaptam egy egyágvas szobát. Erkélye is van.

– Jó neked – felelte a bátyja, és tekintete ide-oda cikázott közöttük. – Ezek szerint ebben a kollégiumban fiúk és lányok is laknak? A modern világ bűnei! – Egy pillanatra láthatóan eltűnődött; majd sugárzó mosolyt vetett rájuk, és nekiállt leszedni a poggyászt a teherautó hátuljáról.

Elena szinte magányosnak látta őt ebben a pillanatban, ami nevetséges lett volna, hiszen Damon sosem volt *magányos*, de a futó benyomás elégnak bizonyult hozzá, hogy hevesen így szóljon:

– Te is járhatnál velünk iskolába, Damon! Még nem késő, ha beveted az Erődöt, hogy beiratkozz. Velünk lakhatnál a kampuszon.

Érezte, hogy Stefan megdermed. Aztán a fiú mély levegőt vett, és a bátyja mellé lépve egy rakás dobozért nyúlt.

– Jó ötlet – jegyezte meg könnyedén. – Még egy próbát tenni a sulival talán jobb móka, mint hinnéd, Damon.

A bátyja gúnyosan rázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Évszázadokkal ezelőtt búcsút intettem az egyetemi világnak. Sokkal jobb lesz nekem a városban, az új lakásban, így anélkül tarthatlak szemmel titeket, hogy diákokkal kellene nyomorognom.

A két fivér összenézve úgy mosolygott, mint akik tökéletesen megértik egymást.

Remek – gondolta Elena, a megkönnyebbülés és csalódottság különös keverékével. Még nem látta az új lakást, de Stefan biztosította róla, hogy Damon, mint mindig, luxuskörülmények között fog élni, legalábbis amennyire lehetősége nyílik rá a legközelebbi városban.

– Gyertek, gyerekek! – szólt Damon, majd könnyedén felkapott pár bőröndöt, és elindult a kollégium felé. Stefan leemelte a dobozhalmot, és követte a bátyját.

Elena maga is megragadott egy dobozt, és a nyomukba eredt, csodálta természetes eleganciájukat, kecses erejüket. Ahogy odabent elhaladtak pár nyitott ajtó mellett, hallotta, ahogy egy lány elismerően füttyent, majd elakadó lélegzettel kuncog a szobatársnőjével.

A Stefan által cipelt óriási halom tetején lévő doboz ledőlt, de Damon a bőröndök ellenére könnyedén elkapta. Az öccse apró biccenéssel köszönte meg.

Évszázadokon át voltak ellenségek. Valaha meg is *ölték* egymást. Több száz éven át gyűlölték egymást, miközben összefűzte őket a gyötrelem, féltékenység és bánat. Katherine tette ezt velük, mert egyszerre próbálta megkaparintani mindkettőjüket, amikor egyik is, másik is csak magának akarta őt.

Mostanra minden megváltozott. Óriási fejlődésen mentek keresztül. Mióta Damon feltámadt a halála után, mióta diadalmasan megküzdöttek az irigységfantommal, azóta partnerként kezelték

egymást. Kimondatlanul is megegyeztek, hogy össze fognak dolgozni a kis embercsapat védelme érdekében. Sőt, mindezen túl óvatos, de nagyon is valós ragaszkodás alakult ki köztük. Támaszkodtak egymásra, sajnálták volna, ha ismét elveszítik a másikat. Nem beszéltek róla, de Elena tudta, hogy ez az igazság.

A lány egy másodpercre szorosan lehunyta a szemét. *Tudta*, hogy mindketten szeretik. Mindketten tudták, hogy Elena szereti őket. *Habár* – helyesbített az agya lelkiismeretesen – *Stefan az igaz szerelmem*. De valami más a lelkében, az a bizonyos elképzelt párduc, megnyújtózott, és mosolygott. *De Damon, én Damonom...*

Elena megrázta a fejét. Nem választhatja el őket, nem hagyhatja, hogy összevesszenek rajta. Nem fogja azt tenni, amit Katherine. Ha eljön a választás ideje, Stefan fogja választani. Természetesen.

Tényleg? – dorombolta a párduc lustán, és a lány megpróbálta elhessegetni a gondolatot.

Olyan könnyen összeomolhatott minden. Elenának kellett gondoskodnia róla, hogy ez soha többé ne történjen meg.

Bonnie göndör, vörös fürjeit tupírozta, miközben átsietett a Dalcrest óriási gypén. Az egyetem gyönyörű volt. A pázsított kőlapokkal kirakott utak szegélyezték, amelyek a kollégiumok és tanszékek épületeihez vezettek. Élénk színű virágok – petúniák, nebánsvirágok, százszorszépek – nőttek mindenfelé, az út mentén és az épületek előtt egyaránt.

Bonnie az emberek által nyújtott látványt is remeknek találta, miközben lopva egy napbarnított fiút figyelt, aki a pázsit szélének közelében, egy törülközőn feküdt. Bár nem elég lopva nézte: a sötét hajú srác felemelte borzas fejét, és rákacsintott. Bonnie kuncogott, és gyorsabban lépkedett, felhevült az arca. Most komolyan, nem kéne a pasinak *kipakolnia* vagy a szobájában tenni-venni, vagy valami? Ahelyett, hogy félmeztelenül heverészik, és az erre járó csajokra kacsingat, mint aki egyfolytában... *flörtöl*.

A kezében tartott zacskóban halkán zörgött a holmi, amit Bonnie a kampusz könyvesboltjában vett. Tankönyveket persze még nem szerezhetett be, hiszen csak másnap készültek feliratkozni az órákra, de mint kiderült, a könyvesbolt *mindenfélét* árusított. Bonnie remek cuccokat vett: egy Dalcrest-logós bögrét, egy tündéri kis Dalcrest-logós pólót viselő játék mackót meg pár dolgot, aminek hasznát fogja venni, például egy ügyesen felosztott zuhanykosárkát,

valamint egy tollkészletet a szivárvány minden színében. Kénytelen volt bevallani, hogy nagyon izgatottan várta az egyetem kezdetét.

Átvette a zacskót a bal kezébe, és ökölbe szorította begörcsölt jobbját. Izgalom ide vagy oda, ez a sok cucc, amit vett, *nehéz* volt.

De szüksége volt rá. Ez volt a terve: új emberré válni az egyetemen. Nem *teljesen* újjá; szerette önmagát, nagyjából. Viszont vezető személyiséggé akart válni, érettebbé, olyasvalakivé, akiről mások azt mondják: „Kérdezd csak meg Bonnie-t!” vagy „Hagyatkozz Bonnie-ra!”, nem pedig azt, hogy: „Jaj, *Bonnie!*”, ami teljesen más tészta.

Eltökélte, hogy kilép Meredith és Elena árnyékából. Természetesen mindketten *fantasztikusak* voltak, a legeslegjobb barátnői, de nem is fogták fel, milyen ijesztő, hogy soha nem csúszik ki a kezükből az irányítás. Bonnie a barátnőitől függetlenül, saját maga is fantasztikus, teljesen irányító személyiséggé akart válni.

És talán megismerkedik majd egy igazán különleges sráccal. Az nagyon szupi lenne. Bonnie nem igazán *hibáztathatta* Mereditht vagy Elenát azért a tényért, hogy bár a középiskola alatt jó sokat randizott, de egyetlen komoly pasija sem akadt. De egyszerűen az volt az igazság, hogy hiába tart mindenki aranyosnak egy lányt, ha emellett a két legjobb barátnője lélegzetelállító, okos és erős, akkor az olyan srác, aki szerelmet keres, kissé... bohókásnak találhatja... hozzájuk képest.

Bonnie-nak azonban el kellett ismernie, megkönnyebbült, hogy Meredithszel meg Elenával fog hármásban lakni. Nem akarta, hogy háttérbe szorítsák, de attól még ők voltak a legjobb barátnői. És végül is...

Bumm! Valaki nekiment oldalról, és Bonnie teljesen elfelejtette a gondolatmenetét. Hátratántorodott. Ismét egy nagy férfitest jött neki, Bonnie arca egy pillanatra az idegen mellkasához préselődött,

a lány megbotlott, és valaki más oldalának esett. Srácok vették körül, ide-oda lökdösték egymást, viccelődtek és vitatkoztak, ügyet sem vetettek Bonnie-ra, ahogy maguk között taszigálták, amíg hirtelenjében egy erős kéz biztosan meg nem tartotta a zűrzavar közepén.

Mire a lány stabilan megállt a lábán, a csapat már odébbállt, az öt-hat srác csapkodta és lökdöste egymást, meg sem álltak bocsánatot kérni, mintha nem is tartották volna többnek, csak egy élettelen akadálnak, ami az útjukba került.

Egyikük kivételével. Bonnie azon kapta magát, hogy egy viseltes kék pólót, karcsú felsőtestet meg izmos kart bámul. Kihúzta magát, és lesimította a haját, mire elengedte a kéz, amely addig a karját szorította.

– Jól vagy? – kérdezte egy mély hang.

Jól lennék, ha nem löktetek volna fel majdnem! – vágott vissza kis híján Bonnie. Elakadt a lélegzete, és nehéz volt a szatyra, ez a srác meg a haverjai pedig igazán figyelhettek volna maguk elé. Aztán felnézett, és a pillantása találkozott a sráccal.

Azta! A fiú *ellenállhatatlan* volt. Élénk, igazán kék szeme akár az ég kékje egy nyári hajnalon. Arcvonásai határozottak, szemöldöke ívelt, járomcsontja magasan ülő, szája azonban lágy és érzéki. És Bonnie még sosem látott pontosan ilyen hajszínt, kivéve az egészen kicsi gyerekeken, igazi fehéres szőkét, amelyről a trópusi tengerpart jutott eszébe a nyári ég alatt...

– Jól vagy? – ismételte meg a fiú hangosabban, és az aggodalomtól ráncba szaladt tökéletes homloka.

Úristen! Bonnie érezte, hogy egészen a haja tövéig elpirul. Rádöbent, hogy tátott szájjal bámulja a srácot.

– Semmi bajom – mondta, és igyekezett összeszedni magát. – Azt hiszem, nem figyeltem magam elé menet közben.

A srác elvigyorodott, Bonnie pedig kissé felvillanyozódott. A fiú vigyora is ellenállhatatlan volt, az egész arca felragyogott tőle.

– Kedves, hogy ezt mondd – felelte –, de szerintem *nekünk* kellett volna odafigyelniük, amerre megyünk, ahelyett, hogy végiglök-dössük egymást az úton. A barátaim néha kissé... duhajok.

A lány mögé pillantott, és Bonnie hátranézett a válla fölött. A srác barátai megálltak, kicsit odébb vártak rá a gyalogúton. Bonnie szeme láttára egyikük, egy magas, sötét hajú srác, tarkón vágott egy másikat, és egy másodperc múlva ismét dulakodtak és lökdö-sődtek mind.

– Igen, veszem észre – mondta Bonnie, mire az ellenállhatatlan, platinaszőke hajú srác elnevette magát. Zengő hahotázása megmosolygatta a lányt, és ismét arra a *kék* szempárra terelte a figyelmét.

– Mindenesetre hadd kérjek bocsánatot! – mondta a fiú. – Ne ha-ragudj! – Kezet nyújtott. – Zander vagyok.

Férfias, határozott volt a fogása, nagy és meleg kézzel markolta Bonnie kezét. A lány érezte, hogy ismét elpirul, így hátravetette vö-rös fürtjeit, és bátran felszegte az állát. Esze ágában sem volt félsze-gen viselkedni. Kit érdekel, ha a srác ellenállhatatlan? Bonnie egyik barátja – vagy legalábbis olyasmije – nem volt más, mint *Damon*. Mostanra immúnisnak kellene lennie az ellenállhatatlan pasikkal szemben.

– Én meg Bonnie – mosolygott fel a fiúra. – Ez az első napom itt. Te is gólya vagy?

– Bonnie – ismételte a fiú eltűnődve, kicsit úgy elnyújtva a ne-vét, mint aki ízlelget valamit. – Nem, én már itt vagyok egy ideje.

– Zander... Zander – kezdték kántálni a srácok az ösvényen, egy-re gyorsabban és hangosabban, ahogy ismételtették a fiú nevét. – *Zander... Zander... Zander!*

A srác grimaszt vágott, figyelme ismét a haverjaira terelődött.

– Bocs, Bonnie, de rohannom kell – mondta. – Dolgunk van, ez egy amolyan kis... – keresni kezdte a szót – ...egylet. De mint mondtam, nagyon sajnálom, hogy majdnem fellöktünk. Remélem, hamarosan találkozunk!

Még egyszer megszorította a lány kezét, hosszan rámosolygott, majd elment, egyre gyorsabban lépkedett, ahogy közeledett a barátaihoz. Bonnie figyelte, ahogy ismét csatlakozik a srácok csapatához. Mielőtt befordultak volna egy kollégium mögé, Zander visszanézett rá, felvillantotta ellenállhatatlan mosolyát, és integetett.

Bonnie felemelte a kezét, hogy visszaintegessen, és véletlenül az oldalának verte a zacskót, miután Zander elfordult.

Elképesztő! – gondolta, ahogy eszébe jutott a fiú szemének színe.
Lehet, hogy kezdek beleszeretni.

Matt az ingadozó rakás bőröndnek dőlt, amit kollégiumi szobája bejárata mellett halmozott fel.

– A mindenségit! – bosszankodott, ahogy a kulcsot feszegette az ajtó zárjában. Jó kulcsot adtak neki egyáltalán?

– Hali! – szólalt meg mögötte egy hang, Matt pedig összerezett, és levert egy bőröndöt a padlóra. – Hoppá, bocsesz! Te vagy Matt?

– Igen – felelte a fiú, és még egyszer, utoljára megpróbálta elfordítani a kulcsot, mire az ajtó egyszerűen csak kinyílt, végre-valahára. Mosolyogva megfordult. – Te meg Christopher? – Az egyetemről megtudta a szobatársa nevét, és hogy ő is az amerikaifoci-csapat játékos, de nem léptek kapcsolatba egymással. Christopher okésnak tűnt. Nagydarab srác volt, sorhátvéd testalkattal, barátságos mosollyal és rövid, hirtelenszőke hajjal, amibe fél kézzel beletúrt, ahogy hátalépett, hogy utat engedjen az őt követő vidám, középkorú párnak.

– Szervusz, ezek szerint te vagy Matt – köszönt az asszony, aki egy felcsavart szőnyeget és egy dalcrestes zászlót fogott. – Én Jennifer vagyok, Christopher édesanyja, ez pedig Mark, az édesapja. Nagyon örvendek! A te szüleid is itt vannak?

– Ööö, nem, én egyedül jöttem – felelte Matt. – Az otthonom, Fell’s Church, nincs valami messze innen. – Fogta a bőröndjeit, és berángatta őket a szobába, sietett, hogy ne legyen útban Christopheréknek.

Elég kicsi volt a szobájuk. Az egyik falnál emeletes ágy állt, a szoba közepén szűkösen akadt némi hely, a másik falnál pedig két-két asztalt és komódot zsúfoltak egymás mellé.

A lányokat és Stefan bizonyára luxuskörülmények között szállásolták el, de Matt szemében nem tűnt tisztességesnek, hogy hagyja, a vámpír az Ereje segítségével szerezzen neki jó koleszt. Így is elég nagy baj, hogy Matt elfoglalta valaki helyét a diákság tagjaként, valaki mást meg a focicsapatból túrt ki.

Stefan pontosan erre beszélt rá.

– Figyelj, Matt! – mondta, zöld szemében komoly tekintettel. – Megértem, mit érzel. Én sem szeretem befolyásolni az embereket, hogy megkapjam, amit akarok. De a tény az, hogy muszáj együtt maradnunk. Az Erő-vonalak miatt, amik végigszántják az országnak ezt a részét, muszáj ébernek lennünk. Mi vagyunk az egyetlenek, akik *tudnak* a veszélyről.

Matt kénytelen volt igazat adni ennek a megfogalmazásnak. Viszont lemondott az átlagon felüli kollégiumi szobáról, amit Stefan felajánlott, hogy megszerez neki, és azt fogadta el, amit az egyetem jelölt ki. Muszáj volt belekapaszkodnia a becsülete utolsó foszlányába. És persze ha ugyanabban a koleszban lakott volna, mint a többiek, nehéz lett volna nemet mondani arra, hogy szobatársak legyenek Stefannal. Semmi baja nem volt a vámpírral, de az az ötlet

már túlzás volt, hogy együtt is éljen velem, hogy lássa őt Elenával, a lánnyal, akit Matt elveszített, és mindazok ellenére, ami történt, még mindig szeretett. Új emberekkel megismerkedni pedig remek lesz, kitágíthatja kicsit a világát azok után, hogy egész életét Fell's Churchben töltötte.

De a szoba *tényleg* rém kicsi volt.

És úgy tűnt, Christophernek egy rakás cucca van. A szüleivel fellejártak a lépcsőn, felcipeltek egy hifiberendezést, egy kis hűtőt, egy tévét meg egy Wiit. Matt a sarokba tolt a maga három bőröndjét, és segített nekik mindezt behozni a szobába.

– Természetesen megosztozunk a tévét meg a szórakoztató kütyükön – mondta neki Christopher, és Matt poggyászára pillantott, amiben nyilvánvalóan nem volt más, csak ruhák, meg talán ágynemű és törülköző. – Már ha kitaláljuk, hova tegyük mindent. – Christopher anyukája körbejárt a szobában, az apjának dirigált, hogy hova pakolja a holmikat.

– Király, kösz... – kezdte Matt, ám ekkor Christopher apja, akinek végre sikerült helyet találnia a tévének az egyik komód tetején, feléje fordult.

– Nahát! – szólt. – Most jövök rá: ha Fell's Churchből jöttél, akkor a te csapatod volt tavaly az állami bajnok. Biztos remek játékos vagy. Mi a posztod?

– Ööö, köszönöm – felelte Matt. – Irányító vagyok.

– A csapat legjobbja? – érdeklődött Christopher apja.

Matt elpirult.

– Igen.

Most már mindhárman őt bámulták.

– Húha! – mondta Christopher. – Nem azért, haver, de miért a *Dalcrestre* jársz? Úgy értem, én már annak is örülök, hogy egyetemi

szinten focihatók, de te bekerülhetél volna a legmenőbb egyetem csapatába.

Matt feszengve vállat vont.

– Hát, muszáj volt ilyen közel maradnom az otthonomhoz.

Christopher megint szólni akart, de az anyja picit megcsóválta a fejét, mire a fiú becsukta a száját. *Remek* – gondolta Matt. Most valószínűleg azt hiszik, családi gondjai vannak.

De azért el kellett ismernie, jólesett olyan emberekkel lennie, akik tudomásul veszik, miről mondott le. A lányok és Stefan nem igazán értették az amerikai focit. Bár Stefan játszott Matt-tel a gimis csapatban, a gondolkodásmódja még mindig a reneszánsz kori európai arisztokratára vallott: a sport élvezetes szabadidős elfoglaltság, amellyel az ember megőrizheti jó erőnlétét. Stefannt ennél jobban nem igazán érdekelte a dolog.

De Christopher és a családja... ők *megértették*, mekkora áldozat volt Matt részéről feladni a lehetőséget, hogy egy első osztályú egyetemi focicsapatban játsszon.

– Na – szólalt meg Christopher egy kissé túl hirtelen, mintha egész addig azon tűnődött volna, hogyan váltson témát –, melyik ágyat szeretnéd? Nekem mindegy, hogy felül vagy alul alszom.

Mindketten az emeletes ágyra néztek, és Matt ekkor pillantotta meg a borítékot. Biztosan akkor érkezett, amikor odalent segített Christophernek a holmijával. A vajszerű boríték az alsó ágyon hevert: előkelő, vastag papírból készült, mint egy esküvői meghívó. Az állt rajta szép kézírással: „Matthew Honeycutt”.

– Az meg mi, kedves? – kíváncsiskodott Christopher anyja.

Matt vállat vont, de a szíve egyre izgatottabban kezdett verni. Halott valamit rebesgetni a csak bizonyos dalcresti diákok által kapott

meghívókról, amelyek titokzatosan bukkannak fel, de mindig is azt hitte, mese az egész.

Megfordította a borítékot, és kék viaszpecsétet pillantott meg rajta, amelybe egy ékes V betűt nyomtak.

Tyűha! Miután egy másodpercig bámulta a borítékot, összehajtotta, és a farzsebébe tette. Tudta, hogy ha az, aminek gondolja, akkor egyedül kell kibontania.

– Gondolom, a sors azt akarja közölni velünk, hogy tiéd az alsó ágy – mondta Christopher barátságosan.

– Ja – felelte Matt szórakozottan, dübörgő szívvel. – Bocs, mindjárt jövök, jó?

Kilépett a folyosóra, mély levegőt vett, és kinyitotta a borítékot. Ugyanolyan elegáns, kézírásos papír volt benne, valamint egy keskeny, fekete kendő. Elolvasta a szöveget:

Fortis Aeturnus

A Vitale Társaság generációk óta tagjai közé választja a Dalc-rest Egyetem legjobb és legokosabb diákjait. Idén téged választottunk.

Ha úgy döntesz, hogy élsz ezzel a megtisztelő lehetőséggel, és a tagunkká válsz, gyere holnap este nyolc órakor a kampusz főkapujához! Bekötött szemmel és a komoly alkalomhoz illő ruhában kell megjelenned.

Senkinek se szólj minderről!

Matt mellkasa úgy lüktetett az izgalomtól, hogy hallotta saját dübörgő szívverését. A földre csúszott a fal mentén, és mély levegőt vett.

Hallotta hírét a Vitale Társaságnak. Az a szóbeszéd járta, hogy a maroknyi ismert színész, híres író és neves polgárháborús táborno, akiket a Dalcrest a volt diákjai között tarthatott számon, mind a társaság tagja volt. Ha az ember bekerült a legendás egyletbe, az állítólag garantálta a sikerét, kapcsolatot egy elképesztő, titkos hálózathoz, amely egész életében segíti.

Mi több, a pletyka rejtélyes tetteket, csak a tagoknak elárult titkokat említett. És a társaság állítólag bámulatos bulikat rendezett.

Azonban mindez csak mendemonda volt, a Vitale Társaság meséje, soha senki nem vallotta be nyíltan, hogy a tagja lenne. Matt mindig is úgy hitte, hogy a titkos egylet mítosz. Maga az egyetem olyan vehemensen tagadta, hogy bármi tudomása lenne a Vitale Társaságról, hogy Matt azt gyanította, talán maguk találták ki az egészet, így próbálva a valóságnál kicsit elitebbnek és titokzatosabbnak beállítani a Dalcrestet.

De tessék – pillantott le a kezében szorongatott vajsínű papírra –, íme a bizonyíték, hogy talán minden történet igaz. Felmerült benne, hogy ez csak egy poén, valaki így akar megtréfálni pár gólyát. Viszont nem keltette vicc benyomását. A pecsét, a viasz, a drága papír; túl nagy erőfeszítésnek tűnt ahhoz, hogy ne legyen komoly.

A Dalcrest legelitebb, legtitkosabb társasága tényleg létezett. És *őt* akarták.

— Jellemző Bonnie-ra, hogy az egyetem első napján összeismerkedik egy helyes sráccal! – jegyezte meg Elena. Óvatosan végighúzta a körömlakk ecsetét Meredith lábujjkörmén, sötét rózsaszínűre festve azt. Az estét a gólyáknak szóló tájékoztatón töltötték a többi koleszossal, és most semmi másra nem vágytak, csak lazításra. – Tuti, hogy ilyen színűnek kéne lennie? – kérdezte Elena a barátnőjétől. – Szerintem ez nem hasonlít a nyári naplementéhez.

– Nekem tetszik – felelte Meredith, és megmozgatta a lábujjait.

– Vigyázz! Az új ágyneműmön nem akarok körömlakkot látni – intette Elena.

– Zander egyszerűen *ellenállhatatlan* – mondta Bonnie, ahogy kényelmesen elnyújtózott a saját ágyán, a szoba másik felén. – Majd meglátjátok, ha találkoztok vele!

Meredith rámosolygott.

– Hát nem csodás érzés? Amikor épp csak megismerkedtél valakivel, és máris érzed, hogy van köztetek valami, de nem vagy benne biztos, mi fog történni? – Túlzón felsóhajtott, tettetett elérzékenyléssel a mennyezetre emelte a szemét. – Az egész a várakozásról szól, és már az felvillanyoz, ha csak láthatod. Imádom ezt az első részt. – Könnyed volt a hangszíne, de magányosnak tűnt az arckifejezése.

Elena biztos volt benne, hogy akármilyen megfontolt és nyugodt Meredith, biztosan máris hiányzik neki Alaric.

– Naná – felelte Bonnie nyájasan. – Tényleg csúcs, de én most az egyszer szeretnék eljutni a *következő* részhez. Kapcsolatot szeretnék valaki olyannal, akivel nagyon jól ismerjük egymást, azt, hogy ne csak odalegyek valakiért, hanem rendes barátom legyen. Mint nektek. Az még jobb, nem?

– Azt hiszem – felelte Meredith. – De nem kéne igekezned elsi-etni az „épp csak megismerkedtünk” részt, mert véges időd van ki-élvezni! Nem igaz, Elena?

Elena egy vattapamacssal körbetörölte Meredith kilakozott lábujjkörmeit, és visszagondolt arra, amikor megismerkedett Stefannal. Azóta annyi minden történt, hogy nehéz volt elhinnie, csu-pán egy évvel ezelőtt volt.

Leginkább a saját elszántságára emlékezett, hogy megszerzi Ste-fant. Nem számít, mi állt az útjában, világos és határozott eltökéltsé-ggel tudta, hogy a fiú az *övé* lesz. Aztán, abban a kezdeti időszakban, miután Stefan *csakugyan* az övé lett, pazar volt az élet. Olyan érzés volt, mintha Elena egy hiányzó darabja végre a helyére került volna.

– De igaz – szólalt meg végül, megválaszolva Meredith kérdését. – Utána minden sokkal bonyolultabb lesz.

Stefan kezdetben egy díj volt, amit Elena el akart nyerni: kifino-mult és titokzatos. Ráadásul Caroline is magának akarta ezt a dí-jat, és Elena semmiképp sem engedte volna, hogy Caroline legyőz-ze őt. De aztán Stefan feltárta Elena előtt a lelkében rejlő fájdalmat és szenvedélyt, becsületet és nemességet, a lány pedig elfeledkezett a versengésről, s teljes szívéből beleszeretett Stefanba.

És most? Még mindig szerette Stefant, egész lényével, ahogy a fiú is őt. De Elena Damont is szerette, és néha jobban értette őt – a

cselszövő, manipuláló, veszélyes Damont –, mint Stefan. Damon néhány szempontból hasonlított Elenára: ő is hajthatatlanul űzte, amit megkívánt. A lány úgy vélte, kettőjüket Damonnal egy olyan mély, alapvető, ösztönös szinten köti össze valami, aminek a megértéséhez Stefan túl jó és túl becsületes. Hogy lehet az ember egyszerre két személybe szerelmes?

– Még hogy bonyolultabb – gúnyolódott Bonnie. – Bonyolultabb annál, mint soha nem tudni, hogy bejössz-e valakinek, vagy sem? Bonyolultabb annál, mint egy hívásra várni, hogy kiderüljön, van-e randid szombat estére, vagy sem? Állok a bonyolult elébe! Tudtátok, hogy a diplomás nők negyvenöt százaléka az egyetemen ismeri meg a jövődöbelijét?

– Ezt a statisztikát te találtad ki – közölte Meredith, ahogy felkelt az ágyról, és a saját fekhelye felé lépkedett, óvatosan, nehogy elkenje a lakkot.

Bonnie vállat vont.

– Na jó, talán én. De fogadok, hogy tényleg nagyon magas százalékkal ez a helyzet. A te szüleid nem itt ismerkedtek meg, Elena?

– De igen – felelte a lány. – Azt hiszem, másodévből volt egy közös órájuk.

– Milyen romantikus! – mondta Bonnie boldogan.

– Hát, ha férjhez mész, valahol muszáj megismerkedned a jövődöbelivel – jegyezte meg Meredith. – És az egyetemen sok lehetséges jövődöbeli házastárs akad. – Grimaszolva nézte selymes ágyneműjét. – Szerintetek használhatom a hajszárítót, hogy gyorsabban száradjon a körmöm, vagy az tönkretenné a lakkot? Le akarok feküdni.

Olyan fürkész pillantással méregette a hajszárítóját, mintha valami tudományos kutatás központi kérdését mérlegelné. Bonnie fejével lefelé figyelte, kobakját hátravetve az ágy végén, vörös fürtjei a

padlót separték, lábával energikusan dobogott a falon. Elenát előntötte a szeretet mindkettőjük iránt. Eszébe jutott a számtalan pizsamaparti, amit a sulis alatt rendeztek, amikor az életük még nem volt ilyen... bonyolult.

– Imádom, hogy együtt lakunk hárman – szólalt meg. – Remélem, pont ilyen lesz az egész év.

Ebben a pillanatban hallották meg a szirénázást.

Meredith kilesett az ablakon, összegyűjtötte a tényeket, próbálta ki-elemezni, mi történik a Pruitt Kollégium előtt. Egy mentő és több rendőrautó parkolt az utca túloldalán, kék-piros fényhídjaik némán villogtak. Reflektorok borították kísérteties fehér fénybe az egyetem központi udvarát, ahol nyüzsögtek a rendőrök.

– Szerintem ki kéne mennünk oda – mondta Meredith.

– Szórakozol? – kérdezte Bonnie a háta mögött. – Miért akarnánk kimenni? *Pizsamában* vagyok. – Meredith hátrapillantott. A barátnője csípőre tett kézzel állt, barna szeméből felháborodás sütött. Igaz, ami igaz, cuki, fagyaltkehely-mintás pizsamát viselt.

– Hát, akkor gyorsan kapj fel egy farmert! – felelte.

– Na de *miért?* – kérdezte Bonnie panaszosan.

Meredith a szoba túlfelén álló Elena szemébe nézett, és gyorsan egymásra biccentettek.

– Bonnie – mondta Elena türelmesen –, kötelezettségünk utánajárni mindennek, ami errefelé történik. Hiába szeretnénk normális egyetemisták lenni, mi *tudjuk* az igazat a világról – az igazat a vámpírokról, vérfarkasokról meg szörnyekről, amivel mások nincsenek tisztában –, és meg kell győződnünk róla, hogy ami odakint történik, az nem része ennek az igazságnak. Ha *emberi* probléma, akkor a rendőrségre tartozik. De ha valami más, akkor *a mi felelőségünk*.

– Komolyan mondom – zsémbelt Bonnie, máris a ruháiért nyúlva –, nektek valami... megmentési komplexusotok van, vagy mit tudom én. Amint tanulok egy kis pszichológiát, *diagnosztizálni* fogom a bajotokat.

– Mi meg akkor majd jól megbánunk mindent – felelte Meredith nyájasan.

Útban kifelé Meredith magához ragadta a hosszú bársonytokot, amiben a harci karóját tartotta. A különleges karót arra tervezték, hogy emberi és természetfeletti ellenfelekkel is meg lehessen küzdeni vele, olyan feltételeknek megfelelően alakították ki, amelyek generációról generációra öröklődtek Meredith családjában. Csak egy Suleznek lehetett ilyen karója. Megsimogatta a tokon keresztül, érezte a végét borító, különféle anyagból készült szegecsek hegyét: ezüst a vérfarkasok, fa a vámpírok, fehér kőrís az ősi rémek, valamint vas a mindenféle szörnyek ellen, a méreggel feltölthető, apró tűkről nem is beszélve. Meredith tudta, hogy az udvaron, rendőrökkel és ártatlan báméskodókkal körülvéve, nem veheti elő a karót a tokjából, de a fegyverrel a kezében erősebbnek érezte magát.

Odakint érződött, mennyire lehűlt a szeptemberi este a Virginiára jellemzően fülledt nap után, és a lányok sietve az udvaron összeverődött tömeg felé indultak.

– Ne nézzen ki úgy, mintha egyenesen oda mennénk! – suttogta Meredith. – Tegyük úgy, mintha az egyik épületbe indulnánk! Mondjuk a diákközpontba. – Kicsit elfordult, mint aki csak el akar haladni az udvar mellett, aztán közelebb vezette őket a gyephez, átnézett az azt körbevevő rendőrségi szalag felett, és úgy tett, mintha meglepné a csődület. Elena és Bonnie példát vett róla, elkerekedett szemmel báméskodtak.

– Segíthetek, hölgyeim? – kérdezte az egyik egyetemi biztonsági őr, és előrelépett, hogy az útjukat állja.

Elena kérdően nézett rá.

– A diákközpontba indultunk, és megláttuk, hogy mennyien vannak itt. Mi történt?

Meredith a nyakát nyújtogatta, hogy a pasas mögé nézzen. Csak rendőrcsoportokat látott, akik egymással meg a biztonsági őrökkel beszélgettek. Néhány rendőr négykézlábra ereszkedett, nagy gondal kerestek valamit a fűben. *Talán helyszínelők* – gondolta bizonytalanul, azt kívánva, bár többet tudna a rendőrségi eljárásokról, mint amit a tévében látott.

A biztonsági őr oldalra lépett, hogy eltakarja előle a látványt.

– Semmi komoly, egy lány némi zúrbe került, miután egyedül járt erre. – Megnyugtatóan mosolygott rájuk.

– Milyen zúrbe? – kérdezte Meredith, és tovább leselkedett.

Az őr arrébb lépett, ismét eltakarta a kilátást.

– Semmi vészes. Ezúttal minden rendben lesz.

– Ezúttal? – kérdezte Bonnie homlokráncolva.

A biztonsági őr megköszörülte a torkát.

– Esténként mindig együtt mászkáljatok, jó, lányok? Csak párban vagy csoportosan járjátok a kampuszt, és akkor nem lesz semmi baj. Ez alapvető óvintézkedés, nem igaz?

– De mi történt a lánnyal? Hol van? – kérdezte Meredith.

– Semmi vészes – ismételte az őr, ezúttal határozottabban. A Meredith kezében lévő fekete bársonytokra tévedt a pillantása. – Az meg mi?

– Biliárddátkó – hazudta a lány. – Biliárdozni megyünk a diákközpontba.

– Jó szórakozást! – mondta erre az őr, hangneméből sütött, hogy el akarta hajtani őket onnan.

– Meglesz – felelte Elena búbjájosan, Meredith karjára téve a kezét. Barátnője kinyitotta a száját, hogy feltegyen még egy kérdést, de Elena elrángatta az őrtől, a diákközpont felé.

– Ne már – tiltakozott Meredith halkán, amint hallótávolságon kívül értek. – Még lett volna pár kérdésem.

– Semmit se árult volna el nekünk – felelte Elena. Komoran elhúzta a száját. – Fogadok, hogy sokkal több történt annál, hogy valaki némi zúrbe került volna. Láttad a mentőket?

– Ugye nem megyünk tényleg a diákközpontba? – kérdezte Bonnie gyászosan. – Én ahhoz túl fáradt vagyok.

Meredith a fejét rázta.

– De azért jobb lesz, ha az épületek mögött kanyarodunk vissza a kollégiumhoz. Gyanúsnak fog tűnni, ha egyenesen visszamegyünk, amerről jöttünk.

– Ez elég hátborzongató volt, nem? – kérdezte Bonnie. – Szerintetek... – Habozott, és Meredith látta, hogy nagyot nyel. – Szerintetek valami nagyon rossz történt?

– Nem tudom – felelte Meredith. – Azt mondta, egy lány némi zúrbe került. Ez akármit jelenthet.

– Szerinted megtámadta valaki? – kérdezte Elena.

Meredith jelentőségteljes pillantást vetett rá.

– Talán – válaszolta. – Vagy esetleg valami támadt rá.

– Remélem, nem – mondta Bonnie reszketve. – Annyi *valamivel* volt már dolgunk, hogy egy életre elegendem van. – Befordultak a természettudományi tanszék épülete mögé, végimentek egy sötétebb, elhagyatottabb úton, majd visszakanyarodtak a kollégiumuk felé, a

ragyogón kivilágított bejárat jelzőtűzként villant fel előttük. Mindhárman felgyorsítottak, a fény felé igyekeztek.

– Nálam van kulcs – mondta Bonnie a farmerja zsebébe nyúlva. Kinyitotta az ajtót, és Elenával besiettek a koleszba.

Meredith megtorpant, és visszanézett a nyüzsgő udvarra, majd fel az egyetem fölötti sötét égre. Bármi „zűr” történt, és akár ember, akár valami más okozta, tudta, hogy a lehető legjobb formában kell lennie, harcra készen állnia.

Szinte hallotta az apja hangját: „*A mókának vége, Meredith.*” Ideje volt ismét a kiképzésre összpontosítania, a végzete beteljesítésére törekednie, védelmezőként, Sulezként, aki megóvja az ártatlan embereket a sötétségtől.

Wakítóan tűzött a nap. Bonnie fél kézzel leárnyékolta a szemét, és nyugtalanul nézelődött körbe, miközben átszelte az egyetemi udvart a könyvesboltba menet. Miután tegnap este visszaértek a szobájukba, nagyon sokáig tartott, mire el tudott aludni. Mi van, ha valami örült les rájuk a kampuszon?

Fényes nappal van – mondta magának. Mindenhol emberek vannak. Nincs mitől félnem. De nappal is történhetnek rossz dolgok. Borzalmas alakok csalogatnak lányokat a kocsijukba, vagy fejbe vágják, aztán valami sötét helyre viszik őket. Szörnyek nem csak éjjel lesnek az emberre. Elvégre is Bonnie több *vámpírt* ismert, akik vígan mászkáltak fényes nappal. Damontól és Stefantól nem tartott, most már nem, de léteztek más nappali szörnyek is. *Egyszerűen szeretném kivételesen biztonságban érezni magam* – gondolta sóvárogva.

Ahhoz a részhez ért, amit tegnap este átvizsgált a rendőrség, és amit még mindig sárga szalag kerített el. A diákok kettes-hármas csoportokba verődve álldogáltak a közelben, fojtott hangon beszélgettek. Bonnie észrevett egy vörösesbarna foltot az úton, amiről úgy vélte, akár vér is lehet, így gyors léptekkel haladt el mellette.

Zizegtek az út menti bokrok. Bonnie még szaporábban lépkedett, elképzelte, hogy egy vad tekintetű támadó rejtőzködik a

cserjék közt, és idegesen körbelesett. Senki sem nézett felé. Segítenének, ha felsikoltana?

Hátranézve megkockáztatott még egy pillantást vetni a bokorra – vagy azonnal futásnak kéne erednie? –, majd megtorpant, zavarba jött heves szívverésétől. Egy cuki kis mókus ugrált ki óvatosan a bokrok alól. A levegőbe szagolt, majd átszaladt az úton, fel a rendőrségi szalag mögött álló egyik fára.

– Komolyan, Bonnie McCullough, tök hülye vagy – motyogta magában a lány. Egy szembejövő srác meghallotta, és felröhögött, mire Bonnie bosszúsan elpirult.

Mire elért a könyvesboltba, úrrá lett a piruláson. A vörös hajhoz párosuló arcbőrtípus nagy szívás volt: bármit érzett, meglátszott arca sápadtságán vagy pírján. Viszont némi szerencsével talán képes lesz venni pár könyvet anélkül, hogy szégyenbe hozná magát.

Bonnie a tegnapi nagybevásárláskor már elkezdett megismerni a könyvesbolttal, de nem igazán fedezte fel a bolt *könyves* részét. Ma azonban már nála volt az olvasmánylista a felvett kurzusaihoz, és be kellett gyűjtenie a könyveket, mert komoly magolás várt rá. Sosem volt nagyon oda a sulióért, de talán az egyetem más lesz. Hátározottan kihúzta magát, és elszántan elfordult a csillogó holmiktól, egyenesen a szakkönyvek felé.

Csak hogy az olvasmánylista borzasztó *hosszú* volt. Elégedettséggel töltötte el, amikor megtalálta a vastag tankönyvet a „Bevezetés a pszichológiába” kurzushoz: ebből tuti megtanulhatja az ahhoz szükséges szaknyelvet, hogy diagnosztizálhassa a barátnőit. A gólyáknak indított irodalmi szemináriumhoz egy rakás regény kellett, így Bonnie végigment a szépirodalmi szekción, és ahogy elhaladt a polcok mellett, sorban levette a *Vörös és feketét*, a *Twist Olivért* meg *Az ártatlanság korát*.

Megkerült egy polcot, elszántan keresve a *W* szekció többi regényét, hogy *A világitótorony*-nyal is gazdagíthassa növekvő gyűjteményét, és megtorpant.

Zander. A csodás, csodás Zander elegánsan dőlt az egyik polc oldalának, a platinaszőke srác egy könyv fölé hajolt. Még nem vette észre Bonnie-t, így a lány azonnal visszaugrott a sorra, ahonnan az imént kifordult.

A falnak dőlt, zihált. Érezte, hogy ismét felhevül az arca, előnti a rémes, árulkodó pír.

Óvatosan ismét kilesett a polc mögül. Zander nem szúrta ki; még mindig elmélyülten olvasott. Ma sötét pólót viselt, selymesnek tűnő haja kissé göndörödött a tarkójánál. Picit szomorkás volt így az arca, hogy helyes kék szemét eltakarta hosszú szempillája, és nyoma sem volt sugárzó mosolyának. Sötét karikák voltak a szeme alatt.

Bonnie ösztöne rögtön azt súgta: somfordáljon el. Kivárhatja a holnapot, hogy megvegye a Virginia Woolf-könyvet; úgysem olvas-ta volna el már ma. Igazán nem akarta, hogy a fiú azt higgye, mindehova követi. Jobb lenne, ha *Zander* venné észre *őt* valahol, amikor Bonnie nem is figyel oda. Ha a fiú akkor megszólítaná, abból kiderülne, hogy érdekli *őt*.

Elvégre is talán *egyáltalán* nem érdekelte Bonnie. Eléggé flörtölt, amikor megismerkedtek, de előtte majdnem leverte a lábáról. Mi van, ha csak barátságosan viselkedett? Ha *egyáltalán* nem is emlékszik Bonnie-ra?

Nem, jobb, ha most elhúzza a csíkot, és kivárja a pillanatot, amikor rendesen fel van készülve. Az isten szerelmére, hiszen most még a szemkontúrja sincs kihúzva! Bonnie végre döntésre jutott, és elszántan hátat fordított.

Másfelől viszont...

Elbizonytalanodott. Valami összhang volt köztük, nem? Bonnie *érzett* valamit, amikor találkozott a pillantásuk. És Zander úgy mosolygott rá, mintha tényleg *őt magát* látta volna, nem csak a bohóságát vagy a zavarát.

És mi lesz az elhatározással, amire tegnap jutott, amikor ugyaneből a könyvesboltból sétált vissza a koleszba? Ha fantasztikus, magabiztos, mások árnyékából kilépő személyiséggé akar válni, nem futamodhat meg, valahányszor meglát egy fiút, akit kedvel!

Bonnie mindig is csodálta Elena képességét, hogy megszerezze magának, amit akar. Elena hajszolta azt, amit megkívánt, és *semmi* sem állhatott az útjába. Amikor Stefan Fell's Churchbe jött, Elena a legkevésbé sem érdekelte, határozottan nem szándékozott az ölelésébe vetni magát, és valami csodás, örökké tartó románcot kezdeni vele. Elena azonban fittyet hányt erre. Eltökélte magát, hogy megszerzi Stefánt, még ha bele is hal.

És, hát, tényleg *belehalt*, nem igaz? Bonnie megborzongott.

Kicsit megcsóválta a fejét. Az a lényeg, hogy ha az ember szerelmet akart találni, akkor nem tarthatott attól, hogy próbát tegyen, ugye?

Elszántan felszegte az állát. Legalább már nem pirult. Az alapján, amilyen hűvös volt az arca, valószínűleg olyan fehér lehetett, akár egy hóember, de tutira nem pirult. Ez is valami.

Mielőtt ismét meggondolhatta volna magát, gyorsan kifordult a polc mögül, vissza a sorra, ahol Zander egy könyvet olvasva álldögált.

– Nahát! – szólt Bonnie, és csak egy icipicit volt cincogós a hangja. – Szia, Zander!

A fiú felnézett, és az a csodálatos, gyönyörű mosoly felragyogott az arcán.

– Bonnie! – mondta lelkesen. – Szia, de örülök, hogy látlak! Gondoltam rád tegnap óta.

– *Tényleg?* – kérdezte a lány, és legszívesebben azonnal belerúgott volna saját magába, amiért túlzottan izgatottnak hangzott.

– Igen – felelte a fiú halkán. – Bizony. – Égszínkék szeme állta Bonnie pillantását. – Arra gondoltam, bárcsak elkértem volna a számod.

– *Tényleg?* – kérdezte Bonnie ismét, és ezúttal még azzal se törődött, hogy hangzik.

– *Tényleg* – felelte Zander. Húzta a talpát a szőnyegen, mint aki egy kicsit izgul, és a lányt elöntötte a melegség. *Zander* izgul, amiért *vele* beszélget! – Arra gondoltam – folytatta a fiú –, hogy talán elme-hetnénk valahova valamikor. Mármint, ha volna kedved.

– Ó! – mondta Bonnie. – Úgy értem, persze! Volna kedvem. Ha neked is.

Zander ismét elmosolyodott, és mintha a szépirodalmi szekciónak ezt a kis sarkát vakító fény ragyogta volna be. Bonnie-nak erőfeszítésébe került, hogy ne tántorodjon hátra, olyan lenyűgöző volt a srác.

– Mondjuk most hétvégén? – kérdezte Zander, és Bonnie, aki hirtelen olyan könnyűnek, egyenesen súlytalannak érezte magát, mint aki menten fellebben a levegőbe, viszonozta a mosolyát.

Meredith bal lábbal hátralépett, és felemelte a jobb sarkát, tigrisállást felvéve, majd hirtelen felrántotta mindkét kezét, a két öklét egymás mellett tartva, védekező mozdulattal. Majd első lábát oldalra csúsztatva támadóállást vett fel, és bal öklével egyenesen előre ütött. Meredith imádta végigcsinálni a taekwondo formagyakorlatokat. Minden egyes mozdulat ki volt találva, így nem kellett mást tennie,

csak addig gyakorolnia újra meg újra, míg nem tudta precizitást, eleganciát és önuralmat sugározva, gördülékenyen végrehajtani az egészet. A taekwondo formagyakorlatokat a tökéletességig lehetett csiszolni, márpedig Meredith élvezte a tökéletességet.

Mivel a formagyakorlatokat olyan alaposan megtanulta, hogy a légzés természetességével tudta végrehajtani őket, az volt a legcsodásabb, hogy bármire készen állt. A küzdelem során képes volt megérezni, mi lehet az ellenfél következő mozdulata, és gondolkodás nélkül tudott háritani, illetve ütéssel vagy rúgással ellentámadásba lendülni.

Meredith gyorsan megfordult, jobb kézzel fent háritott, ballal lent. Minden a felkészültségen múlt, jól tudta. Ha annyira felkészült, hogy a teste képes megérezni, milyen mozdulatot kell tennie, anélkül, hogy be kelljen vonnia az agyát, akkor lesz képes igazán megvédeni önmagát és mindenkit maga körül.

Néhány héttel ezelőtt, amikor a fantom megtámadta a barátait meg őt, és Meredith kifecskézte a bokáját, Stefan maradt az egyetlen, aki az Erejének köszönhetően meg tudta védelmezni Fell's Churchöt.

Stefan, egy *vámpír*.

Meredith elhúzta a száját, és automatikusan előrerúgott a jobb lábával, tigrisállásba helyezkedett, és háritott a bal kezével.

Kedvelte Stefan, és bízott benne, tényleg, de akkor is... El tudta képzelni, hogy többgenerációnyi Sulez forogna a sírjában, és mind őt átkozná, ha tudnák, hagyta olyan védtelenné válni magát és a barátait, hogy csak egy vámpír óvta meg őket a veszélytől. A vámpírok az ellenségeik voltak.

Persze *Stefan* nem volt az. Meredith a teljes kiképzése dacára tudta, hogy megbízhat Stefanban. Ami viszont Damont illeti... Még

ha Damon hasznosnak is bizonyult pár csatában, még ha egész megnyerően és őszintén szólva, önmagát meghazudtolóan viselkedett is az elmúlt néhány hétben, Meredith képtelen volt megbízni benne.

De a lány tudta, hogy ha keményen edz, ha tökéletes harcosná válik, akkor nem is kell bíznia benne. Jobb lábát előrehelyezve támadóállást vett fel, majd jobb kézzel gyorsan és erősen maga elé ütött.

– Szép ütés! – szólalt meg mögötte egy hang.

Meredith megfordult. Egy rövid hajú, afroamerikai lányt pillantott meg, aki az edzőterem ajtajának dőlt, és őt figyelte.

– Kösz – felelte Meredith meglepetten.

A lány belépett a helyiségbe.

– Mi vagy? – kérdezte. – Fekete öves?

– Igen – válaszolta Meredith, és nem tudta megállni, hogy büszkén hozzátegye: – Taekwondóban és karatében is.

– Hmm – hümmögött a lány ragyogó tekintettel –, jómagam taekwondózom és aikidózom. Samantha-nak hívnak. Már jó ideje keresek küzdőpartnert. Volna kedved hozzá?

Közömbös hangneme ellenére Samantha izgatottan állt egyik lábáról a másikra, és huncut mosoly játszott a szája sarkában, Meredith pedig hunyorogva nézte.

– Persze – felelte könnyedén. – Mutasd, mit tudsz!

Samantha szája fülig szaladt. Lerúgta a cipőjét, és a szőnyegre lépett Meredith mellé. Szembefordultak egymással, felmérték a másikat. Samantha egy fejjel alacsonyabb volt Meredithnél, de szívós-nak és nagyon izmosnak tűnt, ráadásul egy macska eleganciájával mozgott.

A tekintetében lévő izgalom elárulta azon meggyőződését, hogy Mereditht könnyű lesz legyőzni. Azt hitte, hogy Meredith olyan sportoló, aki csak a formagyakorlatokat meg a technikákat sajátította

el, és nincs igazi küzdőösztöne. Meredith jól ismerte az ilyen ellenfeleket, elégszer került szembe velük versenyeken. Ha Samantha ilyennek nézte, akkor nagy meglepetés várt rá.

– Mehet? – kérdezte Samantha. Miután a másik lány biccentett, azonnal Meredith felé ütött, miközben az ellenkező lábával söprést hajtott végre, hogy a földre küldje az ellenfelét. Meredith ösztönösen reagált, háraitotta az ütést, kitért a lábsöprés elől, majd rúgott egyet, amit Samantha kivédett, és elmosolyodott az egyszerű élvezettől.

Váltottak még néhány ütést meg rúgást, és Meredith akarata ellenére is le volt nyugózva. Ez a lány gyors volt, gyorsabb, mint a legtöbb ellenfél, akivel Meredith addig szembekerült, még a fekete övesek szintjén is, és sokkal erősebb volt, mint amilyennek tűnt.

Azonban túl öntelt is volt, nem védekező, hanem agresszív ellenfél; ez kiderült abból, amilyen sietve igyekezett az első ütést Meredithre mérni. Ezt ellene lehetett fordítani.

Samantha a másik lábára állt, és Meredith kijátszotta a védekezését, gyorsan megpördülve sarokkal megrúgta a combját. A lány kissé megtántorodott, és Meredith rögtön eltávolodott tőle.

Samantha arckifejezése azonnal megváltozott. Látszott rajta, hogy most már kezd dühbe gurulni, és ez is gyengeség volt. A homlokát ráncolta, elhúzta a száját, míg Meredith szándékosan semmitmondó arckifejezést vett fel. Samantha ökle és lába sebesen mozgott, de ahogy felgyorsult, veszített a pontosságából.

Meredith azt tette, hogy elhátrál a támadás elől, színlelt, hogy összezavarja az ellenfelét, hagyta, hogy Samantha egy sarok felé telje, miközben még mindig háraitotta az ütéseit. Amikor már majdnem teljesen sarokba szorult, Samantha öklének vágta a karját, így a lány nem tudta rendesen végrehajtani az ütést, majd kisöpörte alóla a lábát.

Az alacsony rúgás hatására Samantha felbukott, és a szőnyegre zuhant. Pár másodpercig csak feküdt ott, és felbámult Meredithre, döbönt arccal, miközben a lány hirtelen elbizonytalanodva hajolt fölé. Csak nem okozott valami sérülést? Csak nem fog Samantha feldühödni és kiviharzani?

Aztán a földön fekvő lány arcán fülig érő, sugárzó mosoly jelent meg.

– Hát ez csúcs volt! – mondta. – Megmutatnád ezt a mozdulatot?